

Voorzitter van de Kamer van volksvertegenwoordigers
Kamer van volksvertegenwoordigers
Natieplein 2
1008 Brussel

Verzoekschrift Kamer

Intrafamiliaal geweld

Verwijzend naar het antwoord van Liesbeth Homans als voorzitter van het Vlaams Parlement waarbij zij ons doorverwees naar de federale kamer van volksvertegenwoordigers omdat bevoegd is voor justitie. Voorgaand verzoekschrift over het belang van het kind bij intrafamiliaal geweld d.d. 30 oktober 2021 werd reeds behandeld in de commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en Armoedebestrijding (WVGA). Aangezien justitie niet rechtstreeks betrokken werd in dit verhaal, besloten we ons te richten tot justitie.

Mijn dochter en haar vier kinderen zijn rechtstreeks betrokkenen bij intrafamiliaal geweld gedurende meer dan vijftien jaar. Dit werd en wordt nog steeds miskend door justitie. Het verslag van de commissie WVGA stelt duidelijk dat het welzijn van het kind primeert. Bovendien heeft intrafamiliaal geweld zoals uitgebreid omschreven in mijn blog kindergeweld.wordpress.com ernstige gevolgen voor de slachtoffers. Mijn dochter is 66% invalide omdat ze lijdt aan fibromyalgie. Het is medisch gezien zo goed als bewezen dat dit de typische ziekte is die vooral een moeder oploopt als gevolg van een zware scheiding waarbij intrafamiliaal geweld jaren voorafging en waarbij familieverlating door de dader, in dit geval de vader het gezin economisch, psychisch en fysiek zwaar onder druk zet.

De omstandigheden dwongen het gezin in een VOS-situatie waarbij jeugdzorg meer leed dan oplossingen bood en ons drie jaar kostte om de kinderen veilig en wel terug onder de hoede van de moeder te krijgen.

Om terug te gaan naar de oorzaak van dit probleem en waarom dit zoveel jaren moest kosten. Waarom wij juridisch gezien nog steeds strijd moeten leveren om zelfs de centen te krijgen waar de moeder per vonnis recht op heeft. Waar jeugdzorg het intrafamiliaal geweld aanzag als strijd tussen de ouders ten koste van de kinderen en waar na een serie advocaten weinig vooruitgang werd geboekt.

Wij zijn ons ter degen bewust dat het parlement en de politiek zich niet kunnen mengen in het specifieke dossier door scheiding der machten. Voor zover wij begrijpen heeft het parlement wel degelijk een controlerende opdracht op de werking en performantie van justitie.

De wetgeving aangaande familiaal of partnergeweld is nochtans duidelijk en bestaat al meer dan twintig jaar. Dit terwijl de meeste balies er niet eens een interdisciplinaire werking voor organiseerden of er speciale aandacht aan besteedden, terwijl dit maatschappelijk fenomeen sinds Corona nog meer is toegenomen. Daarmee raakt het ook veel kinderen in de vorm van agressie die men op straat niet zou tolereren maar binnenkamers wordt er minder of geen aandacht aan besteed. Politie kan optreden en PV opstellen maar als parket en Co niet verder handelen en liever seponeren om de berg

aan dossiers leefbaar te houden voor hen, zal het kwaad blijven geschieden met alle traumatische consequenties als gevolg.

De wet om het geweld tussen partners tegen te gaan bestaat sinds 24 november 1997. Parl. St. Kamer 1996-97, nr. 949/5; C. Verschueren, "De Wet van 24 november 1997 ertoe strekkende het geweld tussen partners tegen te gaan: een schoolvoorbeeld van hedendaagse wetgeving?", R.W. 1998-99, 1059-1071; F. DHONT, "De Belgische wetgeving betreffende de bestrijding van partnergeweld", in A. BOAS en J. LAMBERT (red.), La violence conjugale – Partnergeweld, Bruylant, Brussel, 2004, 161-184.

Praktisch gezien kan men zich wel de simpele vraag stellen waarmee wij al jaren leven:

Hoe kan zulk een zaak samen met andere agressie, ook tegen de kinderen, geseponeerd worden en verjaren op basis van beslissingen van het parket en de procureur. Waarbij wij jaren later via een aantal advocaten eindelijk nota kunnen nemen van dit soort beslissingen waarbij de dader de dag van vandaag nog steeds vrijuit gaat.

De vraag die wij heel specifiek willen stellen aan de Commissie justitie inclusief de minister van justitie: wat kan en zal gedaan worden om intrafamiliaal geweld duidelijk op de agenda van justitie te zetten en meer specifiek bij de verschillende balies die justitie kent.

Justitie en aanverwante actoren hebben geen resultaatsverbintenis, het parlement heeft alleen een controlerende bevoegdheid voor zover wij begrijpen. Er bestaat zoiets als "Cheques and balances", meer bekend in de U.S. maar even goed toepasbaar in de parlementaire werking van bij ons, waarbij de democratie vertegenwoordigd wordt ten dienste van de burgers, wel of niet kiezers.

Meer concreet in functie van "cheques and balances": Hoe zit het met performantie van welke organisatie dan ook en wie is verantwoordelijk indien uit statistieken blijkt dat er onder gepresteerd wordt in vergelijking met andere gelijkaardige organisaties. Waarom wordt in balie A meer proactief gewerkt dan in balie B, terwijl het een publiek geheim is tussen de actoren die er mee te maken hebben.

Het is ook duidelijk dat wetgeving en de toepassing ervan niet overeenkomt zodat er een groot verschil ontstaat tussen theorie en de praktijk omdat er niet voldoende controleerbare en meetbare resultaten zijn waarop het parlement en het volk geen of te weinig vat heeft en ontberen wordt van gerechtigheid.

Hoe komt het dat justitie minstens een halve eeuw achteruitloopt op het vlak van ICT en digitalisering. Stel u voor dat Politie op dezelfde wijze achterna huppelde, welke graad van criminaliteit ons land dan zou kennen. Hoeveel geld kost het aan een gewone burger om zijn dossier ter inzage te krijgen via zijn raadsman die moet aanschuiven bij de griffie, met smartphone een copy neemt nadat hij dagen of weken moest wachten op toelating van de procureur of weet ik welke magistraat terwijl digitalisering dit bij wijze van spreken gratis, snel en beter beveiligd kan bieden. Een expeditie document van een of ander vonnis kost extra geld. Een dossier neerleggen bij de onderzoeksrechter kost extra geld. De doorlooptijd van een rechtszaak duurt zoveel langer omdat de papierwinkel en de te volgen procedures zo ingewikkeld zijn dat

zelfs advocaten zich nog meer moeten specialiseren of riskeren de bal mis te slaan ten koste van de burger die het slachtoffer is en het gelag moet betalen.

De kosten aan deurwaarders rijzen de pan uit, terwijl de gedupeerde in geldnood zit. Notarissen kunnen zelfs voor bepaalde dossiers bvb. vereffening-verdeling tarieven toepassen die ze maar wensen. 1.750€ om eenmaal bij de notaris te passeren is heel veel geld voor een invalide moeder met vier kinderen die daarmee weer niet kan betalen om haar wettelijk deel van de gemeenschap als resultaat van de scheiding te krijgen. Andere notarissen reken minder dan de helft of zelfs slechts 1/3^e van dat bedrag.

De gevolgen voor een burger die met justitie te maken krijgt resulteert in een tijd- en geld rovende bezigheid, waarbij advocaten en notarissen zelfs zakken vullend profiteren op de kap van een invalide moeder, die geen gerechtigheid krijgt en financieel gezien samen met haar kinderen in de marginaliteit riskeert te vallen, tenzij de gepensioneerde ouders het gelag betalen.

In het belang van de kinderen en moeders van ons land die slachtoffer zijn van intrafamiliaal geweld, waarbij het kinderrechtencommissariaat genoeg klokken luidt om de zorg voor onze kinderen op een hoger niveau te krijgen, verzoeken wij de aandacht van onze beleidsmakers om intrafamiliaal geweld meer en beter op de kaart te zetten van justitie en aanverwanten.

De toekomst van onze kinderen is meer dan belangrijk genoeg om recht te hebben op een degelijk functionerende rechtsstaat waar klasse en afkomst geen verschil mogen maken.

Onze concrete vraag hierbij kort en goed herhaald:

Kan de commissie justitie zich ook eens buigen over het thema:
INTRAFAMILIAAL GEWELD.